

„Životem“ číslo 231.

Ročník X.

Cena 50 hal.

Číslo 15.

ANTONÍN MARTINEZ

Španělsko, jak zmítána byla tato země bouřemi protikatolickými a přece i z této země šíří se zvěst po širém světě o čilém, milém hošíku a to právě proto, že měl P. Ježíše tolik rád a snažil se mu býti co nejvíce podobným. Jest to Antonín Martinez. Narodil se 8. srpna 1920 a zemřel 1929. Rodiče jeho bydleli v malebném městě Santander na severním pobřeží Španělska.

Antonín byl od malička slabého těla a útlého zdraví, leč v tomto slabém těle přebývala krásná duše. V ní se takřka zrcadlilo slunné jižní nebe i bouřlivé moře, na jehož březích rozkládá se město Santander.

Z lásky k nebeskému Otci.

Antonín byl živý, chápavý hošík. Již ve 3 letech uměl abecedu. Sotva dovedl žvatlati, zasypal matičku četnými otázkami. Ukázal na několik květin a tázal se:

„Maminko, kdo to učinil?“

„P. Bůh učinil, Toníčku, vše z ničeho. On může všechno učiniti, cokoli chce. Tobě dal rodiče, šaty, jídlo, hračky“, tak poučovala ho moudrá matka.

Jak se zaradovalo jeho dobré srdce, že má tak dobrého Otce na nebi. „O, jak mne má rád maminko, i já Ho mám tak rád. Rád bych mu to řekl, než já Ho nevidím“.

A matka poučila Toníka, jak P. Bůh všechno ví i to ví, že Ho Antonín miluje. Těšila tato radostná zpráva Toníka a moudrá matka mu připomněla: „Milé dítě, pamatuj, že P. Bůh tě vidí též, když se zlobíš a svůj hněv nepřemáháš.“

Antonín si to pamatoval a když se o něho znovu pokoušel hněv, strčil ručky do kapes, jako by tam chtěl jej uzavřít.

Toník byl nucen mnohdy užívatí hořkého léku. Jak se mu to protivilo. Maminka, aby mu obět tu osladila, říkala: „Toníčku, z lásky k nebeskému Otci. Vždyť Ho máš rád.“ A Toník již se nezdráhal.

Co zajímá Antonína?

Toníček přál si mnoho věděti. Velice rád slyšel vypravovati o Ježíškovi. Dříve než dovedl čísti, již uměl sv. náboženství z obrázkového katechismu. Pohádky a bajky ho nezajímaly. „Ale maminko,“ pravil kdysi, „vždyť pohádky nejsou pravdivé. Raději mi vypravuj o Ježíškovi.“

Rád poslouchával vypravování z biblické dějeprawy o Josefu egyptském a trpělivém Jobu. Mnoho znal příběhů z Písma sv. i moudrá naučení, která k nim matka připojovala. Kdysi pomazlila se matka jeho se společníkem Toníkovým Františkem. Tu jí pravil: „Maminko, ne-

smíš se tak s Františkem mazlíti, když to vidím, sic se mi povede, jako Kainovi a já mu budu též záviděti.“

Otec Toníkův vyjádřil se přísně o nezdárném synu svého přítele. Antonín mírně odpověděl: „Nestrachuj se o něho, tatínku, budu prositi Ježíška a on se jistě obrátí. P. Ježíš jest dobrým pastýřem. Opouští všechny ovce a hledá ovečku zbloudilou. Když ji nalezl, nebije ji holí, nýbrž vezme ji do náruče, něžně ji hladí a vezme na svá ramena. P. Ježíš mu jistě odpustí, bude-li mu jen líto, že Ho zarmoutil.“ A nemýlil se. Onen jinoch se skutečně obrátil po smrti Toníkově.

Služka, kterou měl velmi rád, odešla domů k nemocné matce. Pětiletý Toníček velmi pro ní plakal, přece však říkal: „Jest mi toho sice líto, že odešla, než její maminka jest nemocná a víte, co se poroučí ve čtvrtém přikázání božím.“

Když mu bylo šest let zle ho trápil zápal mandlí. Velké horečky činily ho teprve neklidným. Maminka mu chtěla vyprávěti pohádku, aby mysl jeho trochu rozptýlila. Než Toníček prosil: „Maminko, raději mi vypravuj o Jobu, neboť jsem jaksi netrpělivým.“

Sv. kříž v ložnici rodičů často upoutal jeho pozornost.

„Maminko, proč umřel dobrý P. Bůh?“
A maminka mu vypravovala, jak židé umučili

božského Spasitele. To tak dojalo Toníka, že se dal do usedavého pláče. Matka nechtěla proto dále již vypravovati, než Toník nedal jí pokoje, až mu všechno řekla o ukřižovaném Ježíši.

Jednou jí však pravil: „Pravda, maminko, nyní již netrpí P. Ježíš. Jest zcela blažený v nebi?“ — „Ano, milé dítě, P. Ježíš jest zcela šťastný v nebi, než přece cítí, když Ho lidé urážejí.“

„Ale já Ho mám tolik rád, více než tebe a ty přece víš, jak tě miluji. Ne, nesmí býti P. Ježíš k vůli mně smutný. Jak bych si přál býti vždy hodný a Ježíška nikdy nehněvati. Pověz mi, maminko, co by Ježíška zarmoutilo, abych toho nikdy neučinil?“

A maminka mu řekla, že Ježíška zarmucuje a uráží zvláště hřích těžký — smrtelný.

„Co jest to, maminko, hřích těžký?“

„To se všechno dovíš, milé dítě, až se budeš učiti katechismu. Zatím ti stačí věděti, že děti, jako ty, ještě se nedopouštěvají hříchu těžkého.“

„Ale až budu veliký a udělal bych přece takovy hřích? Maminko, jak hrozné jest na to pomysleti. To raději bych chtěl zemřít.“

„Netrap se, Toníčku, takovými myšlenkami,“ těšila ho matka, „jen se modli denně: Sv. Panno Maria, raději zemřít, než těžkého hříchu se dopustiti. Potom se pomodli 3 Zdravas Maria a dodej: O Maria, dobrá moje matko, zachraň mne od těžkého hříchu.“

Jak Antonín miloval svou matku.

Toníček byl rozumný hoch. Rád přijímal od maminky rady a napomenutí. Nehněval se proto na ni. Věděl, že to s ním dobře myslí.

Protože miloval svou matičku, která byla často churavá, chránil se, aby jí nezpůsobil zármutek. Ještě neměl ani tři léta, když kdysi v noci pocítil velké bolesti. Babička chtěla zavolat matku. Toníček však nechtěl. „Neříkej ničeho mamince, sice se poleká a ještě více onemocní.“ A když maminka přece přišla, usmíval se a těšil ji: „Nelekej se, maminko, vždyť se mi daří již lépe.“

Když maminka byla nemocná, proseděl volné chvíle u jejího lůžka i vycházky se zřekl, jen aby matička nebyla samotná.

Kdysi měla velké bolesti v krku, dávali jí horké obklady. Toníček se bál o svou matku a celý polekaný volal: „Pro Boha, vás prosím, jen ji nepopalte. Zkuste to nejprve na mne. A hned si odhalil krk a nastavoval jej.“

Před maminkou neměl žádných tajností. Všecko věděla, co učinil. Lží si nikdy nepomáhal. I malé přestupky jí oznamoval.

Tak se jednou vyznával: „Maminko, asi o tom nevíš, ale já ti to povím i když mne proto potrestáš, to nic nevadí. Chceš to věděti?“

„Ty víš, Toníku, že se všechno ráda dovím, co činíš.“ — „Hleď, maminko, my jsme s Františkem v zahradě sebrali na zemi jablko a

snědli jsme je. Potrestáš mne nyní za to?" A maminka: „Není mi to sice milé, cos učinil, protože bys mohl onemocněti, ale že jsi ke mně tak upřímný, nebudu tě trestati.“

Láska jeho k Matce Boží.

Šťastné dítě, které se záhy naučilo ctíti Matku Boží a žije pod její ochranou. A matka Toníkova brzy poučovala svého miláčka o dobré Matce nebeské. Toník pozorně poslouchal a a mnohdy objal maminku a políbil se slovy: „Mám tě tak rád, milá maminko, raději než všechno na světě, než přece více než tebe, miluji svou nebeskou Matku.“

A když začal v sedmi letech choditi k sv. přijímání, nechtěl jít spát, až se pomodlil sv. růženec. Modlíval se jej obyčejně se svými rodiči kolem 9. hod. večer. Ani když byl unaven, nechtěl růženec vynechati. „Ať jest pozdě, jak chce, Matku Boží musím vždy ctíti.“

Byl churavý a proto lékař nařídil, aby chodil spát o 8 hodinách. Rodiče nemohli tak brzy s ním se modliti sv. růženec. Bylo mu toho líto. I prosíval babičku, která častěji bděla u jeho lůžka: „Babičko, buď tak dobrá a modli se se mnou sv. růženec.“ A babička ráda mu vyhověla. Toník vydržel až do konce. Jen jednou se stalo, že usnul již při druhém desátku. „To se již podruhé nestane,“ umiňoval si a již druhého dne místo, aby si po vyučování hrál, vzal si růženec, svolal služebné a prohlásil: „Nyní

se s vámi pomodlím sv. růženec.“ A divily se služky, jak dobře umí růženec i litanii k Panně Marii.

Kdysi odpoledne byl zcela zabrán do hry. Velice se mu líbila. Tu mu matka připomněla: „Toníčku, chceš-li se dnes pomodlit sv. růženec, pak musíš již přestat hrát.“ — „A což, maminko, kdybych se jej dnes nemodlil, co potom? Hněvala by ses na mne?“

„Já ne, ale Matka Boží byla by asi sotva s tebou spokojena.“ Tu Toník ihned zanechal hry a šel se modlit. Denně navštěvoval obraz Panny Marie Sedmibolestné v kostele sv. Františka. Radostně volával: „Nemusím se báti pekla. Jiště přijdu do nebe, protože miluji tolik Matku Boží.“

Aspoň se chci zpovídati.

„Maminko, jak rád bych šel k sv. přijímání,“ žadoní Toník sotva pětiletý. „Ale, Toníku, jsi ještě příliš malý, počkej, až budeš míti sedm let“

„To je škoda,“ povzdychl si Toník, „že nemohu ještě přijat Ježíška, ani nevíš, jak po něm toužím. Jak vám závidím, že můžete již choditi k sv. přijímání.“

Když se vrátili rodiče od sv. přijímání, uctivě je políbil a řekl: „Jak jste šťastni, že máte P. Ježíše v srdci. Kdy jej budu moci také já přijati? Nač tak dlouho čekati — až do sedmi

let? Proč nemohu již o pěti letech přijímati Ježíška? Vždyť umím katechismus dobře.“

I prosil aspoň, aby se směl zpovídati. Aby ho upokojila, slíbila mu matka, že ho připraví na sv. zpověď. Brzy na to šel se služkou na procházku. Cestou ji velice prosil, aby s ním šla do kostela Jesuitů. Svolila. V kostele šel přímo do zpovědnice mu známého P. Janeza. Zde hlasitě vyznával své malé hříchy. Když se vrátil domů, pln radosti, oznamoval mamince: „P. Janez již mi odpustil jménem božím hříchy.“ Teď chodil každou sobotu k sv. zpovědi.

Byla opět sobota a děti zvaly Toníčka, aby si šel s nimi hrát. I prosil matku: „Maminko, trochu se s nimi zabývej, musím k sv. zpovědi. Hned tu budu.“

Ani den nechci déle čekati.

Touha Antonínova po sv. přijímání byla veliká. Čím více se blížil toužebně očekávaný den, tím větší radost zaplavovala jeho srdce. Přál si, aby všichni měli podíl na jeho štěstí. Asi měsíc před šťastným tím dnem, prodléval s rodiči v jednom lázeňském místě. Všem v hotelu vypravoval, jaké štěstí ho čeká. Jedny zval, aby v onen den šli s ním, jiným sliboval modlitbu. Všichni žasli nad jeho obdivuhodnou láskou k Nejsv. Svátosti.

„Toníku, mohl bys jít k sv. přijímání až 15. srpna, na svátek P. Marie,“ pravila mu matka. Jak to Toník uslyšel, zděšeně zvolal: „Ma-

minko, prosím tě, nedělej to. Tys přece mi slíbila, že půjdu k sv. přijímání, když mi bude sedm let a 8. srpna jsou mé narozeniny. Ani den nechci déle čekatí.“

Když rodiče viděli tuto prevelikou touhu, již mu déle nebránili. Jak jásal Toníček, jak těšil se na den ten, kdy po prvé P. Ježíš, přítomný v Nejsv. Svátosti, přijde do jeho srdce. Noc před velkým tím dnem nemohl ani spáti. Časně vstal a připravoval se na příchod tak vzácného Hosta. O čem spolu mluvili — Ježíš a jeho maličký přítel, nikomu Antonín neprozradil. Jisté jest, že od té doby patřil zcela P. Ježíši.

V Linces, letní to vile, bydlel u své tetičky. Jak ji vždy prosil, aby ho vzala ráno sebou k sv. přijímání. Když spal, stačilo mu jen říci, že jde na mši sv. a hned byl na nohou. Tetička s ním chodila, ale pak se bála, že by mu časně vstávání škodilo na zdraví i chtěla ho nechat doma. Avšak nadarmo. Slyšel i nejmenší šramot a hned se ozval: „Tetičko, nechod' beze mne. I já chci Ježíška. Počkej chvílečku, hned se obleku.“

Kdysi mu pravila maminka: „Nechod' tak často k sv. přijímání bez sv. zpovědi.“ — „Ale, maminko, vždyť nemám těžkého hříchu.“ — „To jest pěkné, Toníčku, než přece budeš míti aspoň všední hříchy.“ — „To uznávám, ale když vzbudím lítost, jsou mi odpuštěny. Maminko, nebraň mi choditi k sv. přijímání.“

Láska Toníkova k P. Ježíši v Nejsv. Svátosti vždy více rostla. V posledních měsících svého života probouzel se velmi záhy v den sv. přijímání. Samou radostí nemohl ani spáti.

V kostele nemohl se ani dočkat, až půjde k sv. stolu Páně. První spěchal k oltáři. Upozorňovala ho maminka, aby tak nespěchal a raději se ještě připravoval. Poslechl, než když kněz již podával, šeptával matičce do ucha: „Pojdme již, ani nevíš, jak toužím míti již Ježíška.“

Jednou však přece řekl mamince: „Ode dneška půjdu vždy poslední k sv. přijímání.“ „A proč to, dítě?“ — „Protože bylo v tom přece trochu pýchy, když jsem chtěl býti vždy první.“

P. Ježíš vlévá radost a sílu.

Podivuhodně působil v duši malého Antónína. Svatá spokojenost zářila z jeho očí. Nebylo ho vidět ve špatné náladě. „Proč jsi tak veselý?“ tázala se matka. „Protože mám dobré svědomí. Ty jsi mi řekla, že kdo rodičů poslouchá, poslouchá samého P. Boha a proto jsem vždy spokojený. Kážeš mi, abych se učil, učím se a vím, že tím působím radost P. Ježíši. Pošleš mne, abych si šel hrát s jinými — s radostí jdu. Nenecháš-li si mne hráti s kamarády, podrobím se, neboť vím, že Bůh tak chce. Ovšem, že se tak nebavím, jako když si hraji s jinými. Však nejsme tu na světě, abychom si hráli, ale abychom P. Bohu sloužili.“

Toníček vyzpozoval, že častější sv. přijímání mu dává sílu přemáhati zlé náklonnosti a chyb se chrániti. Proto tak rád chodil k sv. přijímání.

„Pohled, dítě,“ pravila mu matka, „jak jest dnes špatné počasí. Jdi až jindy k sv. přijímání.“

„O, prosím tě, dovol mi dnes jíti k sv. přijímání, nerad bych přišel do pekla.“

„Ale, Toníku, proto ještě nepříjdeš do pekla.“

„Vím to, maminko, že nemusím každou neděli přijímati, než což, když si odvyknu choditi ke stolu Páně, pak se třeba dostanu, až ty umřeš, mezi špatné společníky a protože budu slabý bez sv. přijímání, budu jako oni a dopustím se snadno i těžkého hříchu. Budu-li však častěji Ježíška přijímati, nezhrěším, protože on bude se mnou. Hled, maminko, že tedy musím jíti k sv. přijímání a vždy budu choditi i když budu nemocný, jen když mi to ty dovolíš.“

Bylo opět v neděli ráno. Antonín rychle vstal a šel pro maminku, než k svému zděšení, vidí ji ještě v lůžku. „Což jsi nemocná, maminko?“ — „Není mi dobře,“ dí matka. — „Netrap se proto, maminko, budu se za tebe modliti. A již běží k tatínkovi s prosbou, aby šel s ním do kostela. Otec však velmi unaven, protože téměř celou noc nespál k vůli nemocné manželce a proto chtěl zůstatí doma. Toník se však tím neuspokojil, ale se vši upřímností pravil otcí: „Tatínku, jestli nepůjdeš k sv. přijímání, pone náhlu zeslábne tvá duše a potom snadno se

dopustíš — třebas i těžkého hříchu. Tatínku, jak by to bylo hrozné. Hleď, ty tak chceš, abych jedl, poněvadž víš, že bez jídla bych seslábl a umřel. Proto pojď také k sv. přijímání, abys neseslábl — nepadl do těžkého hříchu a tak nezahubil duši svou. Raději zemřít, než hříchu těžkého se dopustiti.“

Antonín byl vděčný a proto ani za dne nezapomněl na P. Ježíše. Když byl na letním bytě, denně navštěvoval božského Přítele a v městě, kdykoli šel kolem kostela. Zanechal i hry, když viděl rodiče neb příbuzné jíti do kostela a spěchal za nimi. Své druhy povzbuzoval, aby šli s ním.

Jak Antonín bojoval a vítězil.

Nemyslete, že Toníkovi bylo to hračkou státi se hodným. Byl přece povahy vznětlivé a prudké, měl i různé malé zlé náklonnosti. Než za vedení moudré matky dovedl se vždy více ovládati.

Jednoho dne vrátil se z procházky, dříve než obyčejně. Cestou jen tak mu slzičky kanuly. Co se mu jen stalo? Hrál si s jinými dětmi a při tom dostal se do sporu s jedním hochem. Zlostný ten hoch ho bil a hrozil mu, že hlavu mu rozbije. Antonín již zvedal na něho kámen, aby se pomstil, i vzala ho služka za ruku a odvedla domů. Celý rozčilený vyrazil ze sebe: „Proč mne jen bil? Vždyť jsem mu nic neudělal? Dokonce chce mi hlavu rozbít, chce mne

zabíti, ale já mu rozbiji kamenem hlavu, jako on mi chtěl učiniti. Ano, hned ráno to udělám.“

Tak byl rozčilen, že mu matka zatím jen řekla, aby ho uklidnila: „Však zítra se můžeš obhájit.“ I otec pravil, že se může brániti, bude-li napaden.

Antonín se utišil, než brzy zase přiběhl s pláčem k mamince: „Maminko, to přece nesmím učiniti, vždyť bych zarmoutil P. Ježíše. Víš přece, jak se modlíme v Otčenáši: „Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům.“ Jest mi to těžké, ale přece mu odpustím, aby P. Ježíš měl ze mne radost.“

Tu přivinula ho matka k svému srdci a pravila: „Tak se mi líbíš, Toníčku. Teď jsi zase pravým křesťanem. Budeš-li odpouštěti nepřátelům, budeš požívatí velkého pokoje srdce. Nyní si jdi opět hráti a již na to nemysli.“

Toník poslechl, než brzy se vrátil s nářkem: „Maminko, nemohu zapomenouti. Kdykoli se podívám na toho chlapce, zmocní se mě hněv a já bych se hned pomstil. Bojím se, že ve zlosti se zapomenu a ho udeřím.“ Tento vnitřní boj trval několik dní, až jednou přece se vrátil radostí záře a sděloval matce: „Maminko, dnes jsem si hrál s oním hochem, který mne bil. Opět jsme přátelé. Jest přece jen dobrý kluk.“

Antonín opravdu snažil se přemáhati hněv. Najednou to však nešlo. Stálo ho to mnoho bojů. Kdysi udeřil ve hněvu služku. Otec ho za to potrestal. Bylo to po prvé a naposled, co ho bil.

Vzlykaje vrhl se v náruč matčinu. „Ale Toníku,“ domlouvala mu matka, „tátínek to myslí s tebou dobře, musíš se naučiti hněv přemáhati.“ Toník ničeho neříkal, ale když uviděl otce, běžel mu vstříc, objal ho a sliboval, že se polepší.

Brzy na to přinesl hůl ze zahrady a podával ji otci se slovy: „Tatínku, schovej tuto hůl a když budu opět zlostný a vzdorovitý, pořádně mně nabij.“ — „Ale dítě,“ odvětil otec, „já tě nerad biji, zvláště ne holí“. — „Ale musíš, tatínku, budu ti za to vděčný. Moc jsem umíněný a když to tak půjde dál, mohlo by se později státi, že bych se v hněvu zapomněl a dokonce na tebe neb na maminku ruku vztáhl a tak se dopustil těžkého hříchu. Raději chci, abys mne nyní trestal, abych neurazil P. Ježíše a P. Bůh mně nebyl nucen trestati.“

Časem se přece podařilo Toníkovi s milostí boží zvítěziti nad sebou a hněv ovládati.

Krátce než onemocněl sděloval mamince, jak jest šťastný, že P. Ježíš ve sv. přijímání k němu přišel. „Nedivím se tomu,“ pravila matka, „že jsi tak blažený, vždyť on ti dá vše, zač prosíš“.

„O ne, maminko,“ děl Toníček, „prosil jsem Ho třeba, aby uzdravil tetičku, než nevyslyšel mne. Asi to není pro ní dobré. P. Ježíš mi dává jen to, čeho potřebuji, abych byl hodný. Prosil jsem Ho, aby mi odňal pýchu a on to učinil a podobně změnil i moji zlostnou povahu. Ještě prosím, aby mě učinil svatým.“

Ve škole božského Dítka.

Toník rád připomínal, co kdysi slyšel při kázání: „Musíme napodobiti sv. Rodinu: Ty táťku — sv. Josefa, maminka — Pannu Marii a já Ježíška.“

„Maminko, poslouchám tě?“ — „Ano, Toníčku, jsi opravdu poslušným. Jen jednej vždy dle příkladu božského Dítka. Ačkoli byl Bohem, přece poslouchal P. Marie a sv. Josefa.“

„Víš, maminko, v čem jest mi těžko následovati P. Ježíše? Abych byl tichý a pokorný jako on.“

„Milé dítě, Ježíšek ti i v tom pomůže. Modli se denně modlitbičku: Ježíši, tichý a pokorný srdcem, učiň srdce mé podobné srdci svému.“

Toník jest zcela zaujat hrou a tu volá ho maminka, aby šel čísti, než myšlenky jeho jsou ještě u hry a proto četl špatně. I poručila mu matka, aby za trest četl déle než jindy. Trochu rozmrzen odvětil: „Ale já to lepší nedovežu.“ Maminka zvyklá u něho na jinou odpověď, pokárala ho. Toník hned měl slzičky na krajíčku, než opanoval se a četl dále. Když dočetl, myslela matka, že si šel hráti. Jaké však bylo její překvapení, když uviděla Toníka klečeti u lůžka a se modliti.

„Maminko,“ oslovil ji, „modlím se, aby mne P. Ježíš učinil tichým a pokorným tak, jak on jest“.

A Ježíšek vyslyšel jeho prosbu.

Několik měsíců než si ho Bůh vzal k sobě, hrál si opět s jinými chlapci. Při svačině dal mu jeden hoch pohlavek. Toník se začervenál, ale neříkal nic a jedl dál. Při hře ho však opět onen zlostný hoch udeřil, když jej hleděl usmířiti s jiným hráčem. V Toníkovi to jen vřelo. Mám mu to oplatiti? Pokušení bylo veliké a proto raději utekl odtud a šel si na chvílku lehnout, až se uklidnil. A tak přece zůstal vítězem nad sebou.

Toník přál si ve všem následovati Ježíška. Již si vypracoval úlohy a přinesl je ukázati mamince. Právě pořádala skříň. „Smím ti pomoci, maminko?“ — „Nu pojd'!“ — Toníček byl přešťastný. Více však mamince překážel, než jí pomáhal i poslala ho, aby si šel raději hráti. Antonín poslechl, u dveří se ještě zastavil, usmál se na maminku a ručkou poslal jí políbek. Matka však četla v jeho tváři, jak ho to bolí, že musí odejíti. I zavolala ho: „Pojd', Toníku, já jsem si to jinak rozmyslila. Ty mi budeš podávati, co ti řeknu, a tak to budeme míti brzy uspořádané.“

Toník radostí poskočil: „To jest pěkné, maminko, jak jsem šťastný, že mohu následovati Ježíška, který v Nazaretě pomáhal svému pěstounu a své Maticce.“

Z lásky k P. Ježíši i když je to hořké.

Toníček nebyl pevného zdraví, mnoho zkusil se žaludkem a s krkem. V 7 letech se ještě zhoršil jeho zdravotní stav, takže mu lékař za-

kázal jísti sladkosti a předepsal jídla, která právě neměl rád. Než statečně se přemáhal: „Mamin-ko, činím to z lásky k P. Ježíši, poněvadž mne to stojí velké přemáhání.“

Kdysi pozoroval, jak maminka s velkým odporem užívala léku i povzbuzoval ji: „Mamin-ko, myslí na žluč a ocet, který podali P. Ježíši a vypij jej z lásky k němu. Já vždy prosím Ježíška, než přijmu lék, aby mi pomohl a on mi vždy pomůže.“

Přišel do domu sousedky. Paní mu nabídla bonbony, ale nechtěl si vzít. Podivili se tomu, jak jen to může vydržeti, vždyť býval hodně mlsný.

A Toníček jim vysvětlil, jak jest možné, co se zdá jim nemožné. Privil: „Není mi to sice snadné, ale já vždy při sv. přijímání prosím Ježíška za sílu a on mi ji dá.“

I jeho babička bývala churavá a Antonín nerad viděl, že nedodrží přesně předpisy lékařské, a tak si jen zvětšuje bolesti i řekl jí do-
bromyslně: „Babičko, prosím tě, nejez, co ti škodí, abys nebyla nemocná. Mám tě rád, přál bych si, abys ještě dlouho žila. Také bych nerad, aby moje maminka neměla již matky. Drahá babičko, i já musím trpět, když vidím, jak druhé děti mlsají bonbony a já nesmím, neb když jdu kolem cukrářských výkladních skříní a cítím takovou chuť na ty dobré věci, ale já to obětuji Pánu Ježíši. Mohla bys to také tak udělati.“

„Jsem závistivý, ale nechci býti takovým.“

Toníček miloval Ježíška a proto chtěl ze zahrádky svého srdce vytrhati každou plevel.

Kdysi večer listoval v obrázkovém katechismu. Pojednou se zastavil a dal se do pláče. „Co je ti, dítě,“ táže se matka. „Maminko, pláči proto, že jsem závistivým, nechci však býti takovým.“

„Ale nepovídej takové hlouposti. Já jsem aspoň u tebe nepozorovala závist.“

„Než maminko, třeba to není navenek viděti, v srdci jsem závistivý.“ A znovu zalily se oči jeho slzami. Matka snažila se ho potěšiti. „Vím, že ti není milé, když jiné děti pohladím, jako tebe. To není ani závist, spíše žárlivost.“

„To není, maminko, jen to jediné. Pomysli, co praví katechismus na otázku, co jest to závist? Závist jest zármutek nad tím, že někdo něco má, co on sám nemá. Vidíš, to jest právě u mne. Rmoutím se třeba, že jiné děti mají lepší hračky než já. Přál bych si, aby je také neměly. Též mne mrzí, když vidím, že jiné matky mají více než ty. Rád bych byl bohatý, abych ti mohl koupiti ty nejkrásnější věci, aby žádná maminka neměla něco krásnějšího než ty.“

A Toníček si umínil, že bude statečně proti závisti bojovati. „Denně budu prositi P. Ježíše, aby mne zbavil závisti a on to učiní.“ A mamince řekl: „Chci býti vždy s tím spokojen, co mám a pak budu šťastný. Job byl vždy spokojený, ač mu bylo mnoho trpěti.“ Když brzy na to opět pře-

hlížel s maminkou katechismus pravil: „Z hlavních hříchů ještě mi zbývá sobectví — lakomství. Závisti již v sobě nepocítuji. Ani nevíš, jak mě to těší, že Petřík má kolo a že je bohatší než já. Mnohé děti jsou na tom hůře než já, nemají ničeho a to nejhorší jest, když nemají matky. I kdybychom byli chudí, byl bych přece spokojen a kdybych neměl žádné hračky, spokojil bych se několika kaménky. Máme se, maminko, vždy radovati. Lidé, kteří jsou vždy nespokojeni s tím, co jim P. Bůh pošle, ti klejí a viní P. Boha. Co z toho mají? Trpí zde i na onem světě. Bez trpělivosti nezasloužíme si nebe.“

Co chudým dáváš, P. Bohu dáváš.

Toníkovi byly asi 4 léta, když mu babička opatřila pokladničku, aby tam ukládal své úspory. A hošíka vždy více těšily peníze a rád si ukládal drobné peníze, které dostal. Když tak jednou prohlížel své bohatství, pravil matce: „Stanu se boháčem, neboť všechny peníze, které dostanu, schovám a nedám ničeho ani chudým. Kdybych nebyl již tolik rozdal, měl bych mnohem více.“

„Toho nelituj,“ vysvětluje mu matka, „co chudým dáváš, P. Bohu dáváš“.

„Opravdu, maminko, to jsem ani nevěděl. A proč to dávám P. Bohu?“

„Protože P. Bohu se líbí láska k bližnímu. P. Ježíš pravil: Co jste učinili jednomu z nejmenších bratří mých, mně jste učinili.“

„Ach maminko, bylo mi tolik se přemáhati, abych dal něco chudým, neboť jsem rád viděl mnoho peněz. Než nyní chci všechno dáti. P. Bůh mi to odplatí, vždyť to činím pro něho, že maminko?“

„Ano dítě, P. Bůh ti to odplatí, ale nemusíš všechno rozdati. Dej jen něco a zalíbíš se Bohu.“

Den na to viděl ho otec s penězi v rukou i tázal se: „Jdeš něco koupiti, Toníku?“ „Ne, tatínku, to je pro chudé.“ Od té doby rád podporoval chudé a říkal, když almužnu dával: „To ti dávám z lásky k P. Bohu.“

Radostí ho naplňovala slova P. Ježíše, která řekne na posledním soudu spravedlivým: „Poďte, požehnaní Otce mého, vládněte královstvím vám připraveným od ustanovení světa, neboť jsem lačněl a dali jste mi jísti, žíznil jsem a dali jste mi píti...“

Při jedné rozmluvě s matkou pravil Toník: „Lakomí dávají málo, proto jsou jistě bohatí.“

„Něž, co z toho mají, Toníku, žádný užitek jim to nepřinese.“ „Však nejhorší jest, maminko, že ztratí nebe. Až budu veliký, nebudu choditi ani do kaváren ani do divadel. Raději dám peníze tobě a tatínkovi. Nač mi peníze, když vše musím jednou opustiti? Chci býti bohatým v nebi, proto chci vše, co si získám, poslati na onen svět.“

„Výborně, Toníčku, ale jak to chceš poslati?“ „Budu konati skutky milosrdenství, pomáhati chudým.“ Toník psal si úlohy. Tu přišly

sestřičky sbíratí almužnu. Jak o tom zvěděl, prosil babičku, aby jim dala z jeho úspor pesetu (asi 5 Kč). Sestřičky přály si ho viděti a když přišel, zahrnovaly ho chválou. Antonín však jim moudře odpověděl: „Nač bych peníze schoval, když je nemohu vzíti na onen svět.“ Po jejich odchodu domlouval domácím, proč jim to jen řekli: „Vždyť ztratím zásluhu, když mne chválí.“

Na svátek sv. Tří králů dostávají dítky ve Španělsku dárky, jako u nás na sv. Mikuláše. I Toník byl štědře obdarován i peníze dostal, protože se dobře choval. Znali též rodiče jeho touhu činiti druhým dobře. A Toník ještě téhož dne dal chudému dítku asi 10 Kč — dle našich peněz. Služka to zpozorovala a zdálo se jí to mnoho a proto upozornila matku. Toníček však se hájil a pravil matičce: „Myslel jsem, že jednám správně, protože P. Bůh mi dal tolik. Učinil jsem to z vděčnosti.“

Toníček měl soucitné srdce. Kdysi pozval si na neděli dva chudé stařečky — opuštěné od vlastních dětí a sám je hostil a obdaroval. Věru jest těžko říci, kdo měl z toho větší radost — Toníček nebo oni chudáci. Bolel ho nevděk nezdárných synů. „Jak mě rmoutí, že se nestarají o své rodiče. Ubožáci, nebudou-li litovati svého hříchu, přijdou do pekla. Pomodlím se za ně.“ Jedné stařence, která prodávala noviny, sliboval, že bude za ni prodávati, až nebude sama moci a co tak vydělá, vše jí dá.

Antonín má soustrast s trpícími.

Dobré srdce Toníkovo cítilo s trpícími. Nebyla mu lhostejná bolest druhého.

Měl 3 léta, kdy zemřel služce jeho tetičky otec. Dívka velice plakala i vzal ji za ruku, vedl před sv. kříž a ukazuje prstíčkem na ukřižovaného Spasitele, těšil ji: „Neplač, Valerie, máš ještě jiného otce, jest to dobrý Otec nebeský, který tě má velice rád.“

A když po 4 letech zemřela oné služce i matka, opět ji těšil, aby jen neplakala, že má jinou ještě matku a to v nebi.

Bolesti v žaludku a krku činily mu jídlo obtížné. Kdysi mu hrozila matka, aby ho pohnula k jídlu, že od něho odejde, nebude-li jísti. Toník přemýšlel a pak řekl mamince: „Jest-li půjdeš, jdi potěšit děti dr. Vegy. Ztratily právě matku.“

Soused rodiny Martinezovy trpěl již 32 léta prudké bolesti nervové v pravé tváři. Lékaři pomoci nedovedli. Již měl téměř 70 let a bolesti se neměnšily, spíše přibývaly. Jednou přivedla jeho dcera Toníčka do jejich domu. Když viděl Toník utrpení tohoto muže, měl s ním srdečnou soustrast. Těšil ho: „Nermuťte se. Zítřka půjdu k sv. přijímání a poprosím P. Ježíše, aby vás zbavil těch bolestí a ony jistě ustanou.“ A skutečně druhého dne ztratily se bolesti a již se nevrátily.

Toníček nezapomněl ani na duše v očistci. Na sv. Tři krále dostal opět nějaké peníze. I

prosíl maminku, aby mohl dáti na mši sv. za dědečka Antonína. „I když třeba není již v očistci, uvidí to s nebe a řekne: jak mne má přece můj vnuk Antonín rád.“ A když později mluvili rodiče u stolu, že dají sloužiti mše sv. v den úmrtí osob jim drahých, hned se přihlásil: „Tatínku, já dám sloužiti ze svých úspor mši sv. za dědečka Dominika.“ Rodiče rádi vždy svolili.

Pro dům jeho milovaného Ježíše nebylo nic příliš drahé a vzácné. Když se opravoval vnitřek kostela Božs. Srdce Páně, chtěl obětovati všechny své úspory. Matka ho napomínala, aby si nezvykl tak plýtvati penězi, „potom nebudeš míti ničeho, až budeš veliký“. Toník se omlouval: „Maminko, to jen pro mého Ježíše. Nezdá se mi těžkým, býti chudým. když vidím, jak chudým byl P. Ježíš.“

Chci býti knězem.

„Maminko,“ pravil jednoho dne Toník, „jak rád bych se stal knězem, abych mohl denně přijímati P. Ježíše.“

„Však to můžeš, i když nejsi knězem.“

„To mohu ovšem, maminko, ale nemohu držeti P. Ježíše ve svých rukou.“

Kdysi mu ukázala matka dary, které dostal při křtu sv. a prohodila, že kdyby se jednou oženil, že by dostal též mnoho darů. Toníček však jí řekl: „Pověz mi, maminko, co jest lepší — dostati mnoho darů neb státi se knězem?“

„Již jsem ti řekla,“ odvětila matka, že v každém stavu lze Bohu sloužiti“. „Přece však, maminko, býti knězem, to vyvažuje všechny dary a poklady světa. Jako kněz mohu' i děti vyučovati sv. víře a lidu kázati.“ (Doma míval často krátké promluvy a dobře mu to šlo.)

Kněze měl v úctě a nestrpěl, aby o nich někdo špatně mluvil. I otci řekl, když kdysi nelaskavě se vyslovil o jednom knězi: „Tatínku, tak nesmíš mluvit o knězi. To se nelíbí P. Ježíši. Kněží jsou jeho služebníci a proto je má rád více než jiné.“

Ježíši duše získati.

Toníček miloval P. Ježíše a proto ho velice rmoutilo, že od lidí jest tolik urážen, a že tak si sami jen peklo chystají. Velikou cítil soustrast s pronásledovanými křesťany v Mexiku, Když šel k sv. přijímání, vždy prosíval, aby Bůh ukončil tyto bědy a aby se pronásledovatelé obrátili.

Již nyní hleděl duše získati P. Ježíši. Děti v Lincres málo znaly sv. náboženství. I prosil maminku, aby v neděli svolala děti do domácí kaple a poučovala ty větší a on zase, že se bude zabývati těmi maličkými. Ještě v nemoci prosil, aby p. učitel se ujal oněch dětí a pečoval, aby chodily na mši sv.

Druh Toníkův, František, byl jinak dobrý hoch, ale velmi nechápavý. Ničemu se nemohl naučiti, hned všechno zapomněl. Antonín si dal s ním velkou práci, aby ho připravil na sv. při-

jímání. Pravil mamince: „Jest to skutek milosrdenství nevědomé poučovati.“

Toník byl hoch přímý, — neznal přetvářku. I dospělým pověděl vše, jak si to myslil. Pozoroval, jak jejich soused neposílá děti v neděli na mši sv. Nedalo mu to pokoje, až jednou mu zpříma řekl: „Musím vám něco říci. Nejste dobrým otcem, když neposíláte děti v neděli na mši sv.“

Soused se omlouval: „Starší chodí, když nemá práci, druhý jest ještě příliš malý.“

„Příliš malý,“ zvolal Toník, „má již přece 8 let a již o 7 letech jsme povinni choditi na mši sv. Ani staršího neomlouvá práce od mše sv. Vždyť na prvním místě musíme sloužiti P. Bohu. Všechny jeho zákony musíme zachovávat. Pokaždé, kdykoli nejdou vaše děti na mši sv., dopouštíte se těžkého hříchu. Oni ne, ježto musí vás poslouchati.“

Kněz — Františkán — nabízel Toníkově matce misijní časopis. Ihned se nabídl, že jej zaplatí ze svých peněz a když odešel, prosil maminku: „Až opět přijde, dovol mi, abych mohl vykoupiti aspoň jedno dítě pohanské.“

Z jeho nadšených projevů, jak to krásné získati duše Bohu, pojala matka obavu, že snad chce se státi i misionářem. Místo, aby se z toho těšila, rozmlouvala Toníkovi tento úmysl: „Na to nemysli, milé dítě, v každém stavu lze Bohu sloužiti. Jsi jediným synem a proto se spíše sluší, abys neopouštěl svých rodičů. Co by si počala bez tebe tvoje ubohá matka?“

Toníček ji něžně objal a pravil: „Ale maminko, přece více než tobě patřím dobrému Bohu. Ty jsi za mne neumřela.“

Ještě večer před smrtí povzdychl: „Jak rád bych zachránil mnoho duší.“

Chci se státí svatým.

Státí se Ježíškovi podobným — toť přání Toníčkovu a proto se chránil i nejmenšího hříchu. A Ježíšek rád viděl tuto jeho touhu i přitahoval ho vždy více k sobě.

Antonín byl velmi chápavý a rozumný, ale nezakládal si na tom. P. Bohu děkoval za všechny úspěchy, chválu nerad slyšel.

Toník byl horlivým čtenářem. I upozornila ho matka, aby pro přílišné čtení nezanedbával učení.

Antonín uznal chybu a mamince řekl: „Dříve jsem byl nadšen pro učení, nyní jen toužím býti hodným. Co jest lepší, maminko, — býti hodným nebo pilným?“ A maminko ho poučila: „Toníku, chceš-li býti hodným, musíš býti i pilným. P. Ježíši se budeš líbiti, budeš-li také pilným. Všechny hodné děti jsou i pilné, ale ne všechny pilné děti jsou již proto i hodné.“

Toník přemáhal nyní svoji chtivost ke čtení a pilně se učil, že mu maminka řekla: „Když se tak budeš učit, budeš míti vyznamenání a budeš první ve třídě.“

A Toníček jí odpovčděl: „Mnoho se sice namáhám, než učení by mi málo prospělo, kdyby mne Duch sv. neosvěcoval. Pros Ho, aby mi dal

své dary. Hlavně po tom toužím, abych se stal svatým, ano, maminko, svatým rád bych se stal.“

Kdysi ho babička příliš chválila, že tak rychle a dobře vypracoval početní úlohy: „Babičko,“ řekl jí Toník, „neříkej, že si na mne zakládáš. Raději říkej, že se z toho těšíš, že Duch sv. mi udělil takový dar rozumu.“ Zvláště naplnil všechny obdivem svou znalostí zeměpisu a dějin. Toníček však prosil matku hned při prvním sv. přijímáním, aby ho nechválila před lidmi a nevypravovala všem, co její synáček ví a jak ješ pilný.

Jednoho dne odříkával mamince dějiny Španělska. Tak to uměl, že matka zavolala i babičku, aby ho poslechla. A babička zase neskrblila pochvalou. „Babičko,“ volal Toník, „prosím tě, nemluv tak“. „Ale vždyť ješ to pravda, i učitel hudby tě chválí.“ „Budsi, babičko, ať si mluví, co chtějí, ty to však nemáš říkati.“

Ani mezi dětmi nechlubil se tím, co již umí.

Rád však poslouchal, když vypravovaly, čemu se naučily.

Antonín, sotva pětiletý, viděl kdysi v kostele paní, jak těžko sestupuje od oltářní mřížky. Ihned běžel a nabízel jí pomoc. Velice potěšila onu paní taková pozornost a slíbila mu modlitbu. „Ano, modlete se za mě,“ pravil Toník, „proste P. Ježíše, aby mne nikdy nenechal upadnouti do těžkého hříchu.“

Jindy pravil mamince: „Maminko, ješ se mi mnoho modliti. Důstojný pán říká, že by ze mne

mohl býti svatý a já také chci býti, proto se musím mnoho modliti.“

Častěji zalétaly jeho myšlenky k pronásledovaným křesťanům v Mexiku. Vždyť tam byl jeho strýček, arcibiskup v Monterrey, který čtyřletému Toníkovi udělil sv. biřmování. Jednoho dne prohlásil: „Až budu větší, půjdu do Mexika. Chci býti mučedníkem.“ „Nevíš však,“ připomínala mu matka, „jaká muka musí přetrpěti mučedníci?“

„Však bolesti budou trvati jen krátkou dobu a protože budu trpěti pro Boha, P. Bůh mi pomůže a budu věčně šťastný.“

„Než ty můžeš,“ dí matka, „i jiným způsobem státi se svatým. Sv. Alois snažil se konati vše, co nejlépe a to z lásky k P. Bohu a stal se svatým.“

Toníkovi se tato slova hluboce vryla do srdce. Po nějaké době pravil učitelce: „Snažím se konati vše, co nejlépe z lásky k P. Bohu. Chci totiž následovati sv. Aloisa.“

„Neplač, jdu přece do nebe“.

Rychle kráčel Antonín na cestě svatosti. Můžeme i na něho vztahovati slova Písma sv. z knihy Moudrosti (hl. 4.): „Protože se zalíbil Bohu, stal se miláčkem jeho. Vytržen byl, aby zloba nezměnila smýšlení jeho a lest nesvedla duše jeho. Líbilat se Bohu duše jeho, proto rychle jej vyvedl z prostředka nepravosti.“

Jako by tušil, že tu dlouho nebude na zemi, pravil matce několik dní před svou poslední nemocí: „Ach maminko, proč myslíš stále na svého Toníka? Což když ti zemře?“ „Nemluv tak, Toníčku, ty nezemřeš dříve než tvoje matka.“ „Ale když P. Bůh bude chtít, co uděláme?“ „Já Ho denně prosím,“ dí matka, „aby mi tebe k útěše zachoval. Vždyť mám jen tebe, kdo by se o mne staral ve stáří.“ „Netrap se tím, maminko, P. Bůh se již postará.“

3. února 1929 ulehl pro bolesti v krku. Horečka povážlivě stoupala. Toníček neměl ani o sebe tolik starosti, jako o maminku, aby k vůli němu netrpěla. Když byla u něho, dával velice pozor, aby nepozorovala jeho bolesti.

Lékaři vyznal, že jest s ním velmi zle. Slýchali, jak říkával: „Blížím se smrti, než to mne neznepokojuje, jdu přece do nebe.“

Dva dny před smrtí prosil matku, aby mu koupila obraz sv. Rodiny, aby tak mohl neustále pohlížeti na nejsvětější osoby: Ježíše — Marii — Josefa. Maminka mu vyhověla. Byl mu pomůckou v těžkém boji, který ho čekal.

Babička dlela u jeho lůžka. Pojednou se k ní obrátil a smutně řekl: „Ach, babičko, pocítuji veliké pokušení, abych se Bohu rouhal, — (známka, že zlý duch sváděl boj o tuto čistou, dětskou duši) —, ale já to nechci učiniti. Ne, ne, neřeknu to, nikdy ne — ne,“ volal velmi rozrušen. Po chvíli zašeptal: „Už je to pryč, už jsem

zase klidný.“ V předvečer jeho smrti opakovalo se totéž. Tehdy byla u něho matka. S úzkostlivým pohledem obrátil se k ní: „Maminko, jak jest to hrozné. Zdá se mi, jako bych se měl Bohu rouhati, ale já to nechci. Ježíši, pomoz mi, nechci to říci. Mnoho trpím, maminko.“ Potom chvílečku bylo ticho. Zdálo se, že se modlí. Občas pohyboval rukama, jako by někoho odháněl. Tento hrozný boj trval dosti dlouho, až šťastně pokušení zahnal.

Těšil ještě i maminku: „Neplač, jdu přece do nebe. Moje utrpení tu na zemi jest mým očistcem.“

Častěji prosil, aby mu podali sv. kříž a pak jej vroucně líbal a v něm našel útěchu a posilu v utrpení, takže říkal: „Zcela jsem spokojen, i když mnoho trpím.“

O jeho lásce k utrpení svědčí i tato událost. Pro krční chorobu zněl hlas jeho pojednou tak podivně, nepřírozeně. Matka nedovedla si to vysvětliti i myslela, že jest to jen takový nezpůsob a aby mu znázornila, jak jest to nepěkné, nápodobila jeho hlas. „Vždyť se ti budou smáti,“ tak mu domlouvala.

Antonín chtěl i tento posměch snést a proto jen řekl: „Co na tom, to je mi jedno.“ „Ale když půjdeš do školy, budou se ti spolužáci vysmívati a dávati ti všelijaká jména.“ Stejná byla odpověď Toníkova: „Co na tom. Nemám se zač stydět. Kdybych P. Boha urazil, za to bych se styděl.“

Když ustala horečka a pomínulo zapálení v krku, mýnil lékař, že Toník může opět vstáti. Všichni se těšili, že se jejich miláček uzdraví, než když začal jísti, bolesti se vrátily. Sousto nemohl spolknouti. Zavolali odborného lékaře a ten shledal, že ponebí Toníkovo jest ochromeno a proto nemohl polykati. Jídlo vnikalo do sluchovodu. Nyní již pochopili, proč zněl hlas tak podivně. I bylo toho matce velice líto, že mu křivdila a s láskou mateřskou objímala svého miláčka. „Maminko, jak mě hledíš potěšiti. Nyní vidíš, že to nebyl žádný rozmar.“

Ve svém utrpení pamatoval i na jiné. „Sv. Otcí,“ pravil matce, „posílám svá utrpení, ani nevíš, kolik mu posílám.“ Obětoval je za něho. Své úspory dal na výzdobu kostela.

22. dubna přijal ještě zbožně a s velikou touhou sv. svátosti. Obličej jeho zářil svatou radostí. Rozloučil se srdečně s rodiči, s babičkou a potom ráno přišla si pro miláčka svého Matka nebeská. Vydechl andělskou svou duši v sobotu 23. dubna 1929 — v 8 hodin ráno.

Imprimi potest. Pragae, die 15. IV. 1935. P. J. Haderka, C. Ss. R., Sup. Prov. Imprimatur Nr. 6107. Olomucii, die 17. IV. 1935. Dr. Joannes Martinů, vicarius generalis. „ŽIVOTEM“. Úvahy náboženské, výchovné a sociální. Vychází v Hlučíně dvakrát v měsíci. Cena jednoho sešitu 50 hal. 24 sešitů jeden ročník. Předplácí se na celý ročník i s poštovným 13 Kč. Vydavatel Exerciční dům, Hlučín ve Slezsku. Řídí R. Schikora, C. Ss. R. v Mor. Ostravě. - Odpovědný redaktor Jan Miekisch v Hlučíně. - Tiskla Typia, Mor. Ostrava, Těšínská 21.